

Sygn. akt *XI Ka 1114/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Włodzimierz Śpiewła

SO Krzysztof Wojtaszek (spr.)

Protokolant starszy sekretarz sądowy Małgorzata Kowala

przy udziale Prokuratora Grzegorza Chadały

po rozpoznaniu dnia 24 stycznia 2017r.

sprawy **Z. K.** urodzonego (...) w C.

s. P. i J. z domu T.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 20 września 2016 roku sygn. akt II K 513/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 5 (pięciu) miesięcy;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym uznając, iż ponosi je Skarb Państwa.

Włodzimierz Śpiewła Sławomir Kaczor Krzysztof Wojtaszek

Sygn. akt *XI Ka 1114/16*

UZASADNIENIE

Z. K. został oskarżony o to, że w dniu 03 lipca 2014 r. w C. będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne podobne działając w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie sygn. akt II K 349/10 z dnia 12 stycznia 2011 r. za czyn z art. 178a § 1 k.k. prowadził samochód marki (...)nr rej. (...) na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,44 mg/l i 1,49 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Chełmie wyrokiem sygn. akt II K 349/10 oraz wyrokiem sygn. akt II K 686/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 513/15, Sąd Rejonowy w Chełmie:

I. oskarżonego Z. K. uznał za winnego tego, że w dniu 3 lipca 2014 roku w C., województwo (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 24 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 868/12, w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego powołanym wyżej wyrokiem, znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,44; 1,49 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 (pięciu) lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 12 stycznia 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 349/10, za umyślne przestępstwo podobne - czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178 § 1 k.k. tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r. tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2015 r., poz. 541) orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015 r. tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2015 r., poz. 541) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 3 lipca 2014 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony. Zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucił rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności wynikającą z niezastosowania przy jej wymierzaniu dolnej granicy zagrożenia bez należytego uwzględnienia jego warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia, sytuacji zdrowotnej, postawy w toku postępowania karnego jak i okoliczności przebiegu zdarzenia.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się zasadna i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

Autor apelacji słusznie zarzucił Sądowi Rejonowemu rażącą niewspółmierność kary, o jakiej mowa w treści art. 438 pkt 4 k.p.k., w zakresie orzeczonej wobec niego kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara, w realiach niniejszej sprawy, rzeczywiście okazała się być zbyt surowa i jako taka podlegała stosownej korekcie.

Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Wymierzając jednak Z. K. karę pozbawienia wolności nie uwzględnił w sposób należyty bardzo krótkiego dystansu, jaki przejechał i jaki zamierzał przejechać oskarżony. Z. K. kierował zaś pojazdem na bardzo krótkim odcinku drogi – około 3-5 metrów, co wynika z zeznań T. M. (k. 213), a powodem, dla którego wsiadł on za jego kierownicę, była jedynie chęć jego przestawienia, by nie tamował ruchu.

Stwierdzając zatem uchybienie o jakim mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. w zakresie rażącej niewspółmierności kary, Sąd Okręgowy mając na względzie powyższe okoliczności zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec Z. K. karę pozbawienia wolności obniżył do pięciu miesięcy – blisko dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Tak ukształtowana kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu i jednocześnie spełni w należyty sposób cele wychowawcze wobec osoby oskarżonego. Zrealizuje także cel ogólnoprewencyjny, stanowiąc dla społeczeństwa wyraźny sygnał o nieopłacalności popełniania przestępstw, a także konieczności poniesienia konsekwencji naruszenia obowiązującego porządku prawnego.

Stwierdzić jednocześnie należy, iż na tle okoliczności niniejszej sprawy nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, umożliwiający orzeczenie wobec Z. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o którym mowa w art. 69 § 4 k.k. Takiemu rozstrzygnięciu sprzeciwia się także wielokrotna jego karalność i dopuszczenie się obecnego czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k. Ponadto oskarżony wykazuje lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i nie wyciąga wniosków z dotychczasowego swojego zachowania. Jest więc sprawcą niepoprawnym, wobec którego brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Orzeczone, a niekwestionowany w apelacji środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres ośmiu lat nie jest zaś rażąco niewspółmiernie surowy w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., gdy się zważy na duży stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym wysoki poziom stężenia alkoholu u oskarżonego w wydychanym powietrzu oraz wytworzony przez niego stan zagrożenia bezpieczeństwa dla innych użytkowników dróg – spowodowanie kolizji ze stojącym za nim pojazdem.

Odnośnie sygnalizowanego w środku odwoławczym stanu zdrowia psychicznego jednoznacznie wypowiedzieli się biegli w sporządzonej opinii (k. 150-154), zaś stan zdrowia fizycznego, pomimo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie stanowił dla Z. K. przeszkody w prowadzeniu samochodu i spożywaniu alkoholu. Tym samym argumenty odnoszące się do stanu zdrowia nie zyskały aprobaty Sądu odwoławczego.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, które uzasadniałyby konieczność dalszej zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. – Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie opłaty za obie instancje nastąpiło na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.), zaś w przedmiocie zwolnienia oskarżonego od zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na względy słuszności, gdyż rozpoznanie środka odwoławczego spowodowało zmianę orzeczenia zgodnie, co do zasady z żądaniem autora apelacji.

Sławomir Kaczor Krzysztof Wojtaszek Włodzimierz Śpiewla